

Крізь шпаринку в світ казковий

Людмила Дорош

Василька знову привезли в село до дідуса й бабусі, навіть якщо він цього не хотів. Чому ж не хотів? — спитаєте ви. Адже в селі завжди так весело, із сільськими дітлахами можна бігати по лугах і долинах, рубати шаблею височезні бур'яни, уявляючи себе древніми лицарями, які через непролазні чагарники йдуть визволяти викрадену царівну? А тому, що Василько був не таким, як інші сільські хлопчачки. Він не любив гратися у війну, а любив тварин, природу. Йому було шкода рубати чагарники, адже вони живі і їх це болить. І тому сусідські хлопці вважали його дивакуватим і не запрошували до своїх ігор.

Хоча дідуса й бабусю він дуже любив, але ті не могли весь час проводити тільки з ним, бо в селі ж так багато роботи. Василько нудився, тинявся туди-сюди, аж поки одного разу не майнуло йому в голові вилізти на ту стару драбину, яка вела на горище літньої кухні.

Колись там була хатинка його прабабусі.

— А що там, бабусю? — запитав хлопець.

— Та нічого особливого, Васильку, різний непотріб, який роками ми там наскладали, а порядки навести було все ніколи. Немає там нічого цікавого, тільки пил та миші!

Але Васильку все одно хотілося на те горище, тож бабуся не утримувала його.

Ледь зміг відкрити хлопчина старі похилені набік двері горища. Боязко зазирнув у темряву і побачив там невеличкий коридорчик, де на підлозі лежав торішній часник і цибуля. А далі, вглиб — ще одні двері. Коли Василько, обережно ступаючи поміж часником і цибулею, дійшов до тих дверей, вхідні двері зі скрипом зачинилися. Василько ледь не обімлів — йому

згадалися історії з привидами та неспокійними душами, які непокоять живих або просто живуть у старих хатах. Його серце шалено закалатало. Але напрочуд усім насмішкам хлопчаків, які називали його боягузом, Василько взяв себе в руки і потягнувся до тих других дверей. Двері були старі, тож отвору для ключів у ньому не було, щоб зазирнути туди, та й темно було. Василько повільно, ледь-ледь відчинив двері, і від несподіванки мало не випустив ручку. З тієї шпаринки на нього полилося яскраве світло, яке спочатку його засліпило. Призвичаївшись із тим дивним джерелом світла, він побачив таке, на що аж ніяк не сподівався!..

Горище зовсім не було темним, повним пороху й непотребу місцем! Це був немов чарівний казковий світ, ясне світло наповнювало кожен куточок. Там панувала чистота й порядок, і було повно різних живих істот: зайчиків, ведмедиків, ляльок та багато інших іграшок. Було зрозуміло, що вони відмінно між собою розуміються, бо Василько побачив вовка із козенятами, які весело сміялися й пили чай, ляльок, які катали на візочках маленьких зайчиків, ведмедика, який читав казки дерев'яному конику-гойдалці. Аж ось Василько побачив машину, якою грався, коли був геть маленьким, яку залишив у бабусі, тому що в неї відламався кузов і колеса. Але зараз вона була справна і виглядала, мов нова. Не усвідомлюючи того, він потягнувся за машинкою, але як тільки двері відчинилися ширше, весь той казковий світ зник одним махом, і на його місці опинилися великі купи різних старих поламаних іграшок, потріпаних книг та уламки старих меблів.

Розчарований, Василько зачинив двері й хотів було спускатися з горища. «А що, як подивлюся у шпаринку ще раз?» — прийшла йому думка.

Знову обережно відчинив двері і приклав око до ледь

помітного отвору. Казковий світ і далі продовжував своє існування, немов би його ніхто й не турбував хвилю тому.

«Чудасія, — думав Василько, спускаючись через деякий час із горища, — і ніхто й не повірить, знов казатимуть, що я дивакуватий, що мені приснилося».

А внизу його вже чекала схвильована бабуся, яка місця собі не знаходила.

— Що ти там стільки робив, Васильку? Я вже злякалася, чи не сталося тобі там щось? Там же стільки різного мотлоху... — але зупинилася й недоказала, побачивши піднесене, щасливе обличчя онука.

— Бабусю, — нерішуче мовив Василько, який просто не міг утримати в собі того дива, яке з ним сталося, — а якщо я вам скажу, що там, на горищі, — дивний казковий світ, який живе своїм життям? Ви мені не повірите, правда? — і він усе їй розповів.

Бабуся якось дивно подивилася на онука, а потім і собі зізналася:

— Чому ж, голубе, повірю... Я теж, коли була маленькою, бачила казковий світ, про який ти мені розповідаєш, на горищі в моєї бабусі. Це сталося всього один раз у моєму житті, але я запам'ятала його назавжди. Кажуть, що тільки чисті душею люди можуть його бачити обрані!

Василько нікому з друзів не розказав про той таємний казковий світ. Та й навіщо? Йому б все одно ніхто не повірив. Та й не потрібно було хлопчику, щоб йому хтось вірив. Він почував себе щасливим, обраним, особливим і сподівався, що ця дивовижна зустріч ще неодмінно відбудеться. І якщо не з ним — то, можливо, з його майбутніми дітьми, якщо вони матимуть чисте й добре серце.